

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 719/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Konvičným, Rázusova 1, Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 26Er/1834/2005 z 27. januára 2025 a proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoEk/5/2025 z 29. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením mestského súdu o zastavení exekúcie v časti a o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie v časti a potvrdzujúcim uznesením krajského súdu. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť príslušnému súdu na ďalšie konanie, priznať jej primerané finančné zadosťučinenie 4 000 eur a uplatňuje si náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že v exekučnom konaní vedenom na mestskom súde pod sp. zn. 26Er/1834/2005 v prospech [REDAKOVANÉ], právneho nástupcu pôvodnej oprávnenej, sťažovateľka podala v postavení povinnej návrh na zastavenie exekúcie v rozsahu vymáhaného príslušenstva (zmluvnej pokuty a úroku z omeškania). Exekučným titulom je platobný rozkaz, ktorým bola sťažovateľke uložená povinnosť uhradiť oprávnenej istinu a zmluvnú pokutu vo výške 1 % denne, ktorá je podľa sťažovateľky úžernícka a v rozpore s dobrými mravmi, a úrok z omeškania 17,6 % bez bližšieho určenia, čo podľa sťažovateľky spôsobuje nevykonateľnosť exekučného titulu. Následným návrhom na zastavenie exekúcie

sa sťažovateľka domáhala zastavenia exekúcie, čo sa týka istiny, z dôvodu, že je už dávno zaplatená. Súdny exekútor podľa sťažovateľky nezohľadnil sumy, ktoré uhradila priamo oprávnenej.

3. Mestský súd napadnutým uznesením exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju v časti istiny vo výške 663,87 eur s príslušenstvom (z dôvodu, že ju sťažovateľka uhradila po vydaní exekučného titulu priamo na účet oprávnenej) a vo zvyšnej časti návrhy na zastavenie exekúcie zamietol (z dôvodu, že nie je oprávnený skúmať materiálnu stránku exekučného titulu).

4. Na základe odvolania sťažovateľky (v ktorom namietala vyslovenú nemožnosť skúmať vecnú správnosť exekučného titulu, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie oprávneného, nezastavenie exekúcie v časti uhradenej istiny vo výške 995,82 eur a nezaobranie sa námietkou neurčitosti vymedzenia úroku z omeškania) krajský súd napadnutým uznesením rozhodnutie mestského súdu potvrdil. Uviedol, že predmetná platba bola uhradená až po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, a vo vzťahu k nej by mal súdny exekútor upustiť od vykonávania exekúcie. Stotožnil sa názorom, že v predmetnej veci nejde o exekučný titul pripúšťajúci prieskum exekučným súdom a doplnil, že presné vyčíslenie pohľadávky v uznesení o dedičstve nie je možné považovať za rozhodujúce preto, aby súd konal s oprávneným ako s právnym nástupcom pôvodnej oprávnenej. Napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. júna 2025.

5. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť aj dôvodnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Oboer/3/2025 z 30. októbra 2025 dovolanie ako procesne neprípustné odmietol. Prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní je vylúčená podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 (s využitím princípu okamžitej aplikability).

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka vzhľadom na poučenie krajského súdu podala proti napadnutému uzneseniu dovolanie, ktoré bolo najvyšším súdom odmietnuté ako neprípustné.

7. V ústavnej sťažnosti namieta, že mestský súd sa námietkou nedostatku aktívnej legitímácie oprávneného vôbec nezaoberal a právny záver krajského súdu nemožno považovať za správny, v okolnostiach veci nie je aplikovateľné krajským súdom odkazované rozhodnutie najvyššieho súdu (4MCdo/18/2019), ale poukazuje na rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/192/2004. Odkazuje na uznesenie vydané v dedičskom konaní po pôvodnej oprávnenej, z ktorého jednoznačne vyplýva, že na oprávneného neprešlo vlastnícke právo k celej vymáhanej pohľadávke, ale len k jej presne stanovenej časti vo výške 6 142 eur.

8. Exekučné súdy nesprávne právne posúdili aj možnosť posúdiť vecnú správnosť exekučného titulu iba v dvoch prípadoch (rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní a platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom). Keďže slovenská právna úprava sa neodlišuje od českej, bola v prejednávanej veci na mieste inšpirácia sťažovateľkou uvedenými rozhodnutiami Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 3194/18 a II. ÚS 2230/16. Zdôrazňuje, že v exekučnom titule

jej bola uložená povinnosť uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 1 % denne. Popri istine vo výške 4 979 eur tak má uhradiť príslušenstvo vo výške 320 000 eur.

9. Tým, že mestský súd odignoroval námietky sťažovateľky týkajúce sa nedostatku aktívnej legitímácie oprávneného, možnosti vo výnimočných prípadoch preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, nevykonateľnosti exekučného titulu v časti úroku z omeškania a krajský súd sa k nim vyjadril len okrajovo, nepostupoval v súlade s § 220 ods. 2 CSP, čo spôsobuje arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť jeho uznesenia (v zmysle sp. zn. 7Cdo/67/2020). Uvedeným postupom došlo k odmietnutiu spravodlivosti, keďže súdy námietky sťažovateľky len formálne zamietli bez toho, aby sa jej podaniami skutočne zaoberali.

10. Exekučné súdy nenastolili spravodlivú rovnováhu pri ochrane majetkovej sféry sťažovateľky a oprávneného, čím okrem porušenia práva na súdnu ochranu porušili aj právo sťažovateľky na ochranu majetku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia práv na súdnu ochranu, na spravodlivé súdne konanie a na ochranu majetku napadnutým uznesením mestského súdu, ktorým v časti zamietol návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie a napadnutým potvrdzujúcim uznesením krajského súdu, a to z dôvodu ich nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti.

12. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie mestského súdu, ústavný súd pripomína, že ho na základe odvolania sťažovateľky už preskúmal krajský súd a rozhodol napadnutým uznesením, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že sťažovateľka v odvolaní uplatnila obdobnú argumentáciu ako v ústavnej sťažnosti.

13. O ochrane základných práv a slobôd sťažovateľky v súvislosti s napadnutým uznesením mestského súdu tak bol príslušný rozhodovať krajský súd, ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako neprípustnú.

14. Princíp zachovania lehoty po podaní dovolania aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ako aj zákonná úprava počítajúca plynutie lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku predpokladá riadne využitie mimoriadneho opravného prostriedku. O riadnom využití mimoriadneho opravného prostriedku nemožno hovoriť v prípade, že je podaný neoprávnenou osobou, je podaný po lehote, je podaný bez povinného právneho zastúpenia advokátom, prípadne ak je podaný proti rozhodnutiu, proti ktorému právna úprava možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok nepripúšťa. V opačnom prípade by sa totiž akceptovala možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (II. ÚS 91/2019, III. ÚS 197/2023).

15. V prípade uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu základných práv, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť, je lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného

súdu. To však neplatí v prípadoch, v ktorých je neprípustnosť dovolania daná *ex lege* a keď dovolanie nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy (I. ÚS 312/2019, II. ÚS 295/2019, III. ÚS 464/2022).

16. V sťažovateľkinom prípade bolo jej dovolanie odmietnuté najvyšším súdom práve pre jeho *ex lege* ustanovenú neprípustnosť [§ 447 písm. c) CSP] vyplývajúcu z § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

17. Najvyšším súdom prezentované závery sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nijakým spôsobom nespochybňuje. Na námietku nesprávneho poučenia obsiahnutého v napadnutom uznesení krajského súdu najvyšší súd reagoval v bode 13 uznesenia o odmietnutí dovolania sťažovateľky. V tejto súvislosti ústavný súd prihliadol aj na to, že podanou ústavnou sťažnosťou sa sťažovateľka nedomáha vyslovenia porušenia jej práv v (nie rovnakom) exekučnom konaní po prvýkrát. V konaní vedenom pred ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 118/2024 pritom napadla ústavnou sťažnosťou priamo rozhodnutie odvolacieho exekučného súdu bez predchádzajúceho podania dovolania.

18. Neprípustné dovolanie nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania ústavnej sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať (IV. ÚS 163/2018, II. ÚS 442/2019, IV. ÚS 89/2023). Lehotu na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odvíjať od právoplatnosti dovolacieho rozhodnutia, ale od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu (16. júna 2025), čo má za následok skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola sťažovateľkou podaná oneskorene (21. novembra 2025) (obdobne II. ÚS 516/2023, I. ÚS 88/2019, II. ÚS 295/2019).

19. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu pre namietané porušenie označených práv v súlade s § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu